

Около кжщурката се разтичватъ петъ-шестъ войника, съвсемъ мънички отъ далечината, нареждатъ се бързо въ една редица, съ лице къмъ рѣката. Бѣлитѣ навои и цевитѣ на пушкитѣ блѣстятъ на слънцето. Вижда се какъ взематъ за почестъ — и параходчето тържествено и гордо надува сирената, отговаря на честъта и поздравлява надълго знамето и момчетата, които пазятъ българската земя. Тръпка пропълзява по смълчанитѣ, струпани до борда хора. Това е просто, внушително и неизразимо вълнуващо. Калпацитѣ се свалятъ, шапки се размахватъ, развѣватъ се кърпички и овлажнелитѣ очи дълго още се взиратъ нататъкъ, дете вече новъ отвесенъ скатъ е скриль и поста, и войниците, и дветѣ голѣми рунтави кучета, които лаятъ на брѣга. До края, чакъ до вечерята, това се повтаря презъ часъ-два, вииаги съ сжщото трепетно, почти мистично чувство.

На малкия завой на хоризонта, рѣката се е разлѣла като грамадно езеро и тамъ се появяватъ нѣкакви черни точки димъ. Едва следъ половинъ часъ приближава и отминава нагоре, разпѣнилъ рѣ-